

атлети, съ низки чела, съ приплюснати отгорѣ и разширени въ ноздритѣ носове, съ голѣми рошави коси, прикрити само съ по една престилчица около пояса, а останалата частъ на тѣлото имъ напърана съ разнообразни и разноцвѣтни фигурки, съ по двѣ цѣпеници въ рѣще, удряха равномѣрно, въ двѣ грубо издѣлбани корита. Звуковетѣ, които тѣ произвеждаха, много напомняха олелията, която се повдига у насъ прѣдъ гроздоберъ, когато изъ цѣлия градъ чувашъ да начукватъ и зачукватъ поставитѣ и бѣчвитѣ. Туй е оркестра на почтенната трупна отъ Самоа. Музикантитѣ, изложени на слънцето, обливатъ се съ потъ, обиратъ го по челата си съ прѣсти и пакъ продължаватъ да „свирятъ“, то естѣ да начукватъ коритата. Като забѣлѣжатъ, че се набере достатъчно свѣтъ прѣдъ касата, тѣ хвърлятъ цѣпеницитѣ, слизатъ отъ стрѣхата и заедно съ другитѣ актьори и актриси минуватъ съ церемонияленъ маршъ прѣдъ публиката и се скриватъ въ „театра“. И ние слѣдъ тѣхъ. Насѣдахме на столове, и слѣдъ малко се вдигна завѣсата. На сцената около 40 диваци, наредени стройно въ четири реда. Всички и мъже, и жени, едри, месисти. Коситѣ имъ нацапани съ всевъзможни бои; сѣщо и тѣлата имъ. Всѣкой държеше въ дѣсната рѣка по една малка лопата. Настрана отъ групата двама музиканти почнаха въ тактъ да начукватъ двѣ по-малки корита и всички диваци въ сѣщия тактъ затропаха съ краката си и завъртѣха лопатитѣ налѣво, надѣсно, нагорѣ, надолу, напредъ, назадъ, прѣмѣтатъ ги прѣзъ рѣще, прѣзъ крака, въртятъ ги около главата си и при това издаватъ едни диви звукове; отъ минута на минута повече се въодушевяватъ, очитѣ имъ се наливатъ съ кръвъ, лицата имъ приематъ едно